

Nr 76

Av herr **Hamrin m. fl.**, *angående boxningssportens skadeverkningar.*

Boxningssporten har av flera skäl i växande grad kommit att ställas under debatt. Sporten som sådan skiljer sig principiellt från varje annan i Sverige utövad idrott. För att vinna en boxningsmatch äro dess utövare nödsakade att i görligaste mån åsamka motståndaren skada, fysiskt och psykiskt. Någon motsvarighet till dessa medvetet och systematiskt iscensatta våldshandlingar går icke att påvisa inom någon annan idrottsgren.

Alldeles särskilda risker äro uppenbarligen förknippade med det så kallade knockoutslaget, riktat mot vitala kroppsdelar, främst käkpartiet jämte andra delar av huvudet. Ofta göras försök av en boxare att ånyo träffa ett redan skadat ställe, t. ex. ett uppslaget ögonbryn. Det är i fråga om knockouten inte bara den ödesdigra effekten av själva slaget, som utgör ett allvarligt hot. Även genom fallet mot golvet kunna kroppsskador uppkomma. Den internationella boxningshistorien vittnar om att genom den våldsamma slagväxlingen skador åstadkommits, varav döden följt. Otaliga utövare av boxningssporten åsamkas mentala rubbningar av bestående art. Det må i detta sammanhang hänvisas till en av fem svenska läkare företagen vetenskaplig undersökning, som klart ådagalägger de ur medicinsk synpunkt ytterst menliga följderna av boxningen (*ACUTE HEAD INJURIES IN BOXERS. Clinical and Electroencephalographic Studies* by L. E. Larsson, K. A. Melin, G. Nordström-Öhrberg, B. P. Silfverskiöld and K. Öhrberg. Ejnar Munksgaard. Copenhagen 1954). Det resultat, vartill dessa experter kommit, måste anses innebära en dom över allt vad boxning heter.

Till de rent medicinska vådor, som uppenbart äro förknippade med boxningssporten, komma så en del allmänt ogynnsamma följdföreteelser. Det synes oss, som om denna sport måste betraktas såsom ur alla synpunkter icke önskvärd. Vi kunna icke finna annat än att boxningen utövar ett allmänt förråande inflytande i folklivet. Att försvara företeelsen med en hänvisning till att deltagarna "frivilligt" ägna sig åt sporten, övertygar icke. De unga äro att betrakta som offer för samhällets obenägenhet att granska och rätt karakterisera de förvända föreställningar om boxningssporten, som under hand blivit inympade och som förleda deltagarna att ägna sig däråt. Det synes som om statsmakterna icke längre kunde förhålla sig likgiltiga inför förekomsten av denna avart inom idrotten. Tidpunkten må anses inne att företa en utredning beträffande möjligheterna att effektivt komma till rätta med boxningen. Detta gäller såväl den professionella boxningen som den amatörmässigt bedrivna.

Under inga omständigheter synes det förenligt med det allmännas intresse att ekonomiskt stödja en sport sådan som boxningen. Utredningen bör därför bland annat ta sikte på att åstadkomma ett stadgande, att av de medel, som av riksdagen ställas till idrottens förfogande, ingen del må i någon form utgå till stöd åt boxningssporten.

Under hänvisning till de skäl och synpunkter, som här ovan anförts, anhålles,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa om en utredning i syfte att klarlägga boxningssportens skadeverkningar samt föreslå åtgärder till förebyggande och undanröjande av dessa skadeverkningar.

Stockholm den 20 januari 1955

Yngve Hamrin

Samuel Norrby

Ruben Swedberg

Gunnar Larsson
i Luttra

Eric Nelander

Axel Gustafsson
i Borås
